Gene Edwards

Prizonierul din celula a treia

Se spune că este imposibil să ierți pe cineva care în mod intenționat te rănește cu singurul scop de a te distruge sau de a te degrada.

Dacă aceasta se întâmplă, tu, totuşi ai o speranță: să vezi această rănire nedreaptă ca fiind venită prin permisiunea lui Dumnezeu, cu scopul de a-ți înălța statura deasupra locului unde erai înainte.

Prolog „A sosit noul prizonier, căpitane." „Este adevărat zvonul?" răspunde căpitanul.

Fără să răspundă, gardianul scoate la iveală o bucată de papirus ca să o arate lui Protheus.

„Irod şi-a pierdut mințile. În curând va ajunge la fel de nebun ca tatăl său." „Întemnițarea acestui om", a continuat el „s-ar putea foarte bine să fie declanşeze o revoluție. Oamenii de rând sunt foarte furioşi." „Domnule, iertați-mă, dar trebuie să vă spun ceva. Mie nu-mi place asta", a spus unul din gardieni cu o voce cutremurată de emoție. „Nu-l vreau aici. Nu vreau ca sângele lui să păteze mâinile mele. Mi-e teamă de acest om. L-am ascultat odată în deşert. Mă tem de ce-ar putea să ne facă Dumnezeu, dacă întemnițăm un om ca acesta." „Fă-ți datoria soldat. Pregăteşte o celulă." „Doar una singură este goală, domnule." „Pregăteşte-o atunci." „N-ai ce pregăti, domnule. Este celula a treia." „Groapa? Vom vedea un om sfânt al lui Dumnezeu supus la aceasta?" „Domnule, este ceva în toate acestea care mă deranjează mai mult decât orice." „Ce este soldat?" „Mi-e groază de ce va trebui să auzim de la ceilalți doi prizonieri, când vor afla cine este în celula a treia." „Nu pot spune că te dezaprob", suspină Protheus.

În acel moment s-a deschis uşa din capul scărilor.

În uşă se puteau vedea siluetele a doi soldați şi a unui prizonier.

„Oare cât timp îl va lăsa Irod în viață?" s-a întrebat căpitanul în el însuşi.

Cine ridică sabia, de sabie va pieri. Cine refuză să ridice sabia, va pieri pe cruce.

Elisabeta a deschis uşa casei ei pentru a fi salutată de un tânăr, rudă de-a ei, din Betleem.

„Am un mesaj urgent pentru tine, de la Iosif şi Maria." „Intră înăuntru", răspunde Elisabeta. În acel moment intră în cameră Zaharia, purtând pe brațe un băiețel de trei anişori.

„Am un mesaj şi un pacheţel de la Iosif şi Maria." „Te rog," spune Elisabeta. „De mult ochii mei şi-au pierdut puterea de a mai citi litere atât de mici."

Tinerelul a rupt sigiliul de ceară de pe sulul micuţ şi-a dres vocea şi a început: „În ultimul timp, în vieţile noastre au avut loc întâmplări neobişnuite, evenimente la fel de extraordinare ca acelea care au condus la naşterea fiului vostru şi al nostru. Tocmai ieri am fost vizitaţi de trei magi babilonieni. Apoi, noaptea trecută Iosif a avut un vis, un vis foarte tulburător. În el se făcea că fiul nostru este în foarte mare pericol din cauza mâniei acelui monstru, Irod cel Mare. Chiar în aceste momente noi părăsim Betleemul. Iosif şi cu mine vom merge în Egipt şi vom rămâne acolo până când acest pericol îngrozitor, sau ce-o fi, va trece.

Dar nu numai fiul nostru este în pericol. Ne temem că şi Ioan este de asemenea în pericol. Probabil toţi întâii născuţi din Iudeea sunt în pericol. Elisabeta, te îndemnăm pe tine şi pe Zaharia să părăsiţi Iudeea imediat. Mergeţi unde doriţi, dar cel mai apropiat, cel mai ascuns loc, este deşertul. Cu această scrisoare vă trimitem un pacheţel. Dacă nu-ţi voi spune te vei mira cum se face că un tâmplar sărac şi soţia lui au aur. Magii babilonieni ne-au dat câteva daruri. Unul din ele a fost o cutiuţă cu monezi de aur. Le împărţim cu voi trei. Vă rugăm, în Numele Dumnezeului nostru, părăsiţi Iudeea astăzi. Mâine s-ar putea să fie prea târziu. Vom încerca să vă găsim într-o zi mai bună când, sperăm că, ne vom întoarce din Egipt."

Scrisoarea era semnată de Iosif şi Maria.

Cu aceasta tânărul a înmânat lui Zaharia o pungă mică de piele, pe care acesta a deschis-o în grabă. În pungă erau câteva monezi de aur. Pentru un moment nimeni nu a vorbit.

Elisabeta, ignorând darul, a rupt tăcerea. „Nu mă surprinde Irod. Duşmanul lui Dumnezeu n-ar face decât aşa ceva. Trebuie să plecăm imediat."

Zaharia se adresă acum tânărului curier.

„Du-te şi nu spune nimănui despre aceasta." După aceste cuvinte simple, tânărul şi-a plecat capul în semn de respect şi a plecat.

„Ai dreptate Elisabeta. Trebuie să plecăm imediat în deşert." „Cum vom supravieţui acolo? Pentru a fi în completă siguranţă va trebui să mergem departe în deşert. Poate cineva să supravieţuiască acolo?" „Elisabeta, va fi dificil pentru noi toţi, ca să nu spun mai mult. Dar esenienii supravieţuiesc acolo. Ei au familii, copii, au case acolo. Fiul nostru va supravieţui." Apoi, Zaharia continuă: „Probabil tu şi cu mine vom supravieţui acolo, cel puţin pentru o perioadă de timp."

Vântul era năpraznic. Era mai cald decât şi-au putut imagina vreodată Zaharia şi Elisabeta. Pereţii canionului erau ca un cuptor. Chiar şi nisipul purtat de vânt ardea faţa încercând, parcă, să distrugă pe oricine care ar fi îndrăznit să se aventureze prin acel cuptor arzător. Apa era ca inexistentă, mâncare nu era deloc. În căldura aceea ucigătoare Zaharia a leşinat de câteva ori.

În cele din urmă, după o săptămână de călătorie prin acel iad clocotitor, cei trei călători au ajuns în unul din satele esenienilor. După câteva zile de

odihnă, au mers mai departe în cuptorul de nisip şi stâncă. În final au ajuns la cea mai mare aşezare a esenienilor.

Cei trei au fost primiți cu o reținere amabilă de către esenienii sobri. În câteva săptămâni cel mai în vârstă cuplu şi fiul lor au devenit parte integrantă a acestei comunități ciudate de stoici religioşi.

Aproape imediat după aceea Zaharia s-a îmbolnăvit. Niciunde în acest infern nu putea găsi un loc ferit de căldura atotpătrunzătoare. Bătrânul ştia că moartea lui era o chestiune de câteva zile. Ultimele lui ore le-a petrecut fiind îngrijit de câteva femei miloase din sat, care i-au înfăşurat trupul în cârpe ude. În cele din urmă, târziu în noapte când temperatura era cea mai coborâtă cu putință, Zaharia şi-a încredințat viața Domnului, lăsând o văduvă şi un copilaş.

În anii ce au urmat, tânărul Ioan şi-a luat locul printre esenieni, devenind în cele din urmă ca unul din ei. De la început flăcăul avea o predispoziție naturală pentru viața colectivă a acestei aşezări din deşert.

În cele din urmă, Elisabeta trebuia să plătească tributul acelei călduri a pustiului, pentru că bătrânii nu trăiau mult în această lume pârjolită. Chiar când puterile îi scădeau şi mersul era mai greoi, a venit vestea că Irod a murit. Imediat şi-a făcut planuri să se întoarcă la casa ei din munții răcoroşi ai Iudeii. Cu ultimele puteri ce-l mai rămăseseră şi cu ajutorul a câtorva esenieni, ea şi fiul ei s-au întors cu bine în casa lor din Iudeea. Dar nu la mult timp după ce Ioan a împlinit doisprezece ani, Elisabeta l-a urmat pe Zaharia în moarte. Acum, Ioan era orfan. Rudele cele mai apropiate au îngropat-o pe Elisabeta nu departe de locul unde, odată, un înger a vizitat-o şi i-a spus că va purta pe unul din cei mai neobişnuiți copii care au venit vreodată în această lume.

Unde avea să locuiască Ioan, acum când amândoi părinții lui erau morți? Cine va creşte acest copil până când va fi matur? Acestea erau întrebările care au umplut mintea fiecăruia în timp ce Ioan şi rudele lui se întorceau spre casă.

„Ioan, suntem mâhniți pentru pierderea mamei tale.” Glasul a fost al lui Hanel, unul din cei mai evlavioşi laici ai lui Israel. „Cu toate acestea o hotărâre va fi luată. Mâine fiecare din noi trebuie să ne întoarcem la casele noastre. Tu vei decide cu care din noi vei locui. Deşi nu sunt una din rudele tale apropiate, am venit aici pentru că am auzit de dăruirea ta pentru religia ebraică şi am vorbit deseori cu mama ta despre adoptarea ta în cazul în care providența lui Dumnezeu va face vreodată ca aşa ceva să fie necesar.

Ioan, înțeleg perfect cum te simți tu cu privire la viitorul tău, că într-o zi va trebui să slujeşti lui Dumnezeu. După mine, cel mai bine cu putință pentru tine este să vii să stai la mine. Dumnezeu a fost foarte binevoitor cu mine, Ioan. Căminul nostru este foarte evlavios. Ne rugăm, postim. Întreaga mea familie este foarte dedicată lui Dumnezeu. Am chiar şi câteva suluri ale scrierilor sfinte. Puține cămine au parte de o asemenea cinste.

Îți făgăduiesc înaintea rudelor tale că vei fi pregătit de cei mai buni rabini. Îți promit că vei avea posibilitatea celei mai bune educații religioase. Noi avem un cămin mare. Este foarte confortabil. Vei putea petrece cât timp vrei în rugăciune. În vederea pregătirii tale religioase, vei putea veni şi pleca când vei dori. Când vei împlini vârsta de douăzeci şi unu de ani, dacă vei dori, vei putea merge la templul din Ierusalim ca să fii învățat de farisei şi să devii preot la

templu. Deşi eşti din tribul lui Iuda şi nu al lui Levi, ți se va permite accesul la orice rang religios, inclusiv preoția levitică, pentru că tu ai făcut legământul de nazireu."

Hanel s-a oprit. Ioan nu a spus nimic, nici nu şi-a trădat sentimentele.

Apoi Parnach a fost acela care a vorbit, un văr al lui Zaharia, om influent, cu putere şi bogăție.

„Ioan, poate este adevărat că tu vrei să continui legământul de nazireu. Pe de altă parte, poate va veni ziua când vei vrea să iei o altă direcție în viață. Dacă ai veni să locuieşti la mine, ți-aş promite cea mai bună educație din Israel. Nu-l nevoie să-ți mai spun de poziția mea din guvern. Sunt în cel mai înalt eşalon al puterii. Vei creşte printre cei mai influenți oameni ai țării, pentru că între prietenii mei se numără şi cei mai de vază cârmuitori. Am poziție, prestigiu şi acces la putere. Orice scop vei avea în viață, ca membru al casei mele, tu vei fi prieten cu cei ce au cea mai mare influență ca să te ajute în înfăptuirea scopurilor tale. Te-aş îndemna cu tărie să vii şi să faci parte din familia mea."

Din nou Ioan nu a spus nimic.

A venit rândul lui Iosif şi al Mariei. A vorbit Maria.

„Ioan, noi îți putem oferi foarte puțin. În general, compania verişorilor tăi. Noi suntem o familie mare. Tu şi fiul meu mai mare întotdeauna v-ați bucurat unul în compania celuilalt. Însă dacă vii la noi, vei lucra în atelierul unui tâmplar. Ținând cont de cele spuse de aceşti oameni, presupun că ar fi înțelept să mergi împreună cu unul din ei. Aproape că îmi este greu să te invit în căminul nostru. Cum îți spuneam, suntem săraci, dar vei fi iubit." „Ştiu", a vorbit în cele din urmă Ioan. „Dacă ar trebui să aleg între Hanel, Parnach şi familia voastră, atunci aş alege-o pe cea din urmă." „Atunci vei veni şi vei sta cu noi?" „Nu", a răspuns Ioan, privind calm la fața Mariei.

Maria fără să-şi dea seama a dus repede mâna la gură. „E vorba de esenieni, nu-l aşa?" S-a oprit şi fața ei arăta că dorea un răspuns clar.

„Da. Eu aparțin acelui loc." A urmat un moment de tăcere.

„Ioan", a continuat Maria, „probabil că tu nu ştii, dar câteva familii de esenieni s-au mutat în Nazaret, îți aminteşti de cei doi băieței cu care te jucai acolo. Şi, oh, da. Acei ochişori verzi." „Maria", a întrerupt-o Ioan ferm, vorbind aproape cu asprime, foarte neobişnuit pentru un flăcău evreu. „Ştiu ce urmează să fac. Domnul mi-a arătat foarte clar acest lucru. Urmează să mă întorc în deşert şi să locuiesc acolo."

Apoi Ioan s-a întors către Hanel şi Parnach: „Doresc să vă mulțumesc la amândoi pentru amabilele voastre propuneri. Ați fost foarte binevoitori şi grijulii. Mulțumesc pentru preocuparea pe care o aveți pentru viitorul meu. Cu toate acestea ştiu care este locul meu. Mă întorc în deşert."

Încă o dată Ioan s-a întors spre Maria: „Ai fost prietena cea mai apropiată a mamei. Te-a iubit foarte mult. Vorbea adesea de tine. Cu toate acestea trebuie să plec de aici imediat, singur. Domnul mi-a luat tatăl şi mama. N-am absolut nici o obligație. Nu am frați sau surori, nici bunici." Ioan s-a oprit. „Nu trebuie să vă îngrijorați pentru mine; şi chiar dacă pentru voi pare că eu pur şi simplu voi pieri, voi fi bine. Dumnezeu va avea grijă de mine.

Nu sunt sigur de prea multe, decât că va trebui să locuiesc în pustiu până când Dumnezeu îmi va spune altceva. De asemenea, ştiu şi asta: acolo, printre esenieni, voi descoperi ceea ce Dumnezeu doreşte să fac. Deşertul îmi va da răspunsurile. Pregătirea mea pentru voia Lui nu va fi într-un oraş, nici într-un sat, ci în deşert.”

În dimineaţa următoare un băiat ce nu avea nici treisprezece ani şi-a luat la revedere de la Parnach şi Hanel, de la Iosif şi Maria şi de la verişorul lui care era mai tânăr cu un an decât el şi care purta numele Isus.

Încă o dată Ioan şi-a luat locul lui printre esenieni, dar nu a permis nimănui să-l adopteze. A locuit singur. Pentru a-şi acoperi sărăcăcioasele lui nevoi de mâncare, apă şi îmbrăcăminte, a lucrat cu propriile lui mâini.

În anii ce au urmat Ioan nu a atins niciodată vinul. Părul i-a crescut fiind netăiat de la naştere. Şi pentru că era unica sursă de mândrie din viaţa lui, el a dat un minimum de atenţie părului său negru ca pana corbului, ascunzându-l lungimea şi frumuseţea.

Mare parte din viaţă Ioan a petrecut-o în rugăciune şi post – atât de mult încât uneori degetele i se învineţeau şi trupul îi slăbea de abia se mai putea ţine pe picioare. Frecvent el petrecea zile şi nopţi în rugăciune neîntreruptă, făcând puţin pentru a-şi proteja trupul de mediul aspru al pustiei. Austeritatea a fost mediul lui de viaţă; severitatea a devenit comportamentul lui.

Cu trecerea anilor, Ioan a început să-şi petreacă timpul cutreierând deşertul. Acolo, soarele puternic i-a ars faţa şi i-a făcut cute adânci pe ea. Când a ajuns matur, fiul lui Zaharia şi al Elisabetei, era mult, mult mai bătrân pentru vârsta lui. Pentru Ioan aceste lucruri contau foarte puţin pentru că cel mai mult râvnea să meargă prin deşert. Acolo putea petrece ore neîntrerupte singur cu Dumnezeu. Vântul şuierător, căldura toridă, soarele dogoritor şi nisipul tăios formau compania cea mai apropiată.

Când s-a apropiat de vârsta de treizeci de ani, la care după tradiţie, oamenii sfinţi puteau încheia perioada de pregătire pentru a intra în slujire, Ioan era unul care putea auzi glasul lui Dumnezeu în vântul deşertului, putea să-l vadă faţa în soare şi să-l simtă prezenţa în nisipul purtat de vânt. Acum el era atât un mister cât şi o legendă printre esenieni. Esenienii erau siguri că puţini oameni mai trăiseră atât de complet înaintea lui Dumnezeu. Puţini oameni abandonaseră orice confort omenesc în dorinţa de a fi complet nestânjeniţi în căutarea lor de a-L cunoaşte pe Domnul. Pentru esenieni şi chiar pentru unele triburi nomade era clar că în mijlocul lor se ridicase un profet. Deşertul a dat naştere unui om al lui Dumnezeu.

Rareori mai văzuse lumea un om ca Ioan. Dedicarea lui faţă de Dumnezeu era absolută, viaţa îi era goală de orice altceva în afară de chemarea lui de a vorbi pentru Dumnezeu. N-a cunoscut viaţa de familie, a trăit fără distracţii, fără prieteni, fără compania cuiva. Nu i-a trecut niciodată prin minte gândul la o soţie, a unui cămin sau a unor copii. În Ioan totul era pentru Dumnezeu. Dedicarea unui Avraam, a unui Moise, a unui Ilie, a unui Elisei, a unui Amos, păleau în prezenţa acestui holtei al cărui singur prieten şi tovarăş de companie era Domnul lui.

Lumea nu mai văzuse niciodată înainte ceva asemănător cu Ioan şi nu părea că va vedea vreodată.

Într-o seară, în timp ce stătea pe coasta stâncoasă ce domină Marea Moartă şi privea soarele orbitor în spatele crestelor munților, o voce din cer i-a vorbit: „Ioan, a sosit împlinirea vremii. Cauza pentru care ai trăit toată viața ta este iminentă. Du-te! Proclamă ziua Domnului. Netezeşte munții, înalță văile; pregăteşte calea pentru Mesia. Du-te Ioan, acum! Nu te uita nici la stânga, nici la dreapta. Să nu fie nimic altceva în viața ta. Nimeni nu a purtat o aşa mare responsabilitate, ca aceea pe care o ai tu acum!

Proclamă venirea Domnului!"

Primele care urmau să vină față-n față cu profetul deşertului aveau să fie caravanele de nomazi. Atunci când au privit atent la înfățişarea unei creaturi atât de vlăguite, ochii lor au exprimat neîncredere. Primul lor gând a fost evident: „Vreun nebun ce rătăceşte prin deşert." Sau, mai binevoitor: „Căldura l-a făcut pe unul din esenieni complet nebun."

Acest om fără nume era evident un evreu; dar el purta o haină din părul unui animal necurat, scârboasa cămilă. Şi, în curând, s-a zvonit că mâncarea lui sunt lăcustele – o mâncare folosită doar de cei mai săraci şi mai năpăstuiți oameni.

Înfățişarea lui exterioară era cea a unui nebun; cuvintele erau ale unui profet. Părul, nelegat, ajungea până la genunchi. Fața era a unui om bătrân, dar glasul îi tuna cu vigoarea unui tânăr. Ochii lui fulgerau focul arzător al deşertului.

În ciuda propriei lor voințe, oamenii nu puteau să nu se oprească, să privească mirați. Şi să asculte. Vocea răsuna clar. Cuvintele îi erau maiestuoase şi îndrăznețe, puțin poetice. Era putere în fiecare cuvânt. Omul însuşi exprima o demnitate şi o integritate dincolo de puterea de pătrundere a înțelegerii umane.

Caravanele încetineau şi formau un cerc în jurul lui. Toți căutau să audă ce vrea să spună acest om.

Şi ceea ce auzeau aceşti călători se potrivea cu cele mai adânci simțăminte ale lor. În acele momente, cuvintele lui arătau că fiecare din ei era vinovat. Tot ce spunea îi întrista. Era de neconceput ceea ce prezicea, dar era şi mai incredibil ceea ce cerea. Nu numai că Ioan le cerea ascultătorilor lui o schimbare radicală, dar el le-o cerea să o facă acolo, pe loc.

Ei erau siguri că nimeni nu-l va lua pe acest om în serios.

Caravanele plecau, însă veneau altele; şi acestea se opreau şi ascultau. Şi fiecare caravană ce ieşea din deşert ducea vestea că un nebun sau un profet, acolo în deşert, predică tuturor acelora care au îndrăzneala să se oprească şi să asculte.

„De ce nu vine prin sate să-şi proclame mesajul? Nu ştie că toți profeții respectabili predică în piețe unde oamenii îi pot auzi? Cine să meargă acolo în acel iad infernal să-l asculte, scrântiții? Care om cu mintea sănătoasă va merge în acea pustie neumblată ca să stea în soarele acela dogoritor şi să asculte pe un om ce face cereri pe care nimeni nu le va lua în considerare? E nebun, asta e."

Totuşi s-a întâmplat. La întoarcerea din călătorie, unii din oamenii caravanelor îl căutau cu insistență pe profetul deşertului. Țăranii de rând din satele de la marginea deşertului mergeau să-l audă. Inimi căutătoare, suflete goale, duhuri flămânde – disperat de doritoare de ceva ce ştiau că nu au – îndrăzneau să meargă cu viețile lor goale în acea pustietate neumblată ca să-l găsească peprofetul.

La început l-au auzit numai câțiva, dar ei s-au întors ca să le spună prietenilor lor ce s-a întâmplat. Ştirea despre acest om al sălbăticiei s-a răspândit prin toată Iudeea şi Galileea.

Mai întâi ascultătorii au venit câte unul, câte doi, apoi cu zecile şi sutele, iar mai târziu cu miile. Veneau pe jos, păşind pe nisipul arzător. Numărul lor creştea zilnic. Câțiva oameni mai întreprinzători au organizat caravane întregi care să meargă în deşert pentru ca oamenii să-l asculte pe acest om.

Toți ascultau. Unii plângeau. Alții cădeau cu toată convingerea în genunchi. Mulți strigau cu voce tare după o iertare nemeritată. Alții se bucurau. Nimeni nu-l lua în derâdere. Nici un cuvânt de critică n-a ieşit din vreo gură, cel puțin printre oamenii de rând.

Totuşi aceia care niciodată nu l-au auzit, aceia care locuiau în îndepărtatul Ierusalim. Ei s-au pronunțat, l-au judecat şi l-au osândit. Fără să-l fi văzut sau auzit. Verdictul a fost simplu. Ca de obicei. El este acordat oricărui neconformist din toate vremurile: „Are demon."

Câțiva au venit şi au stat la picioarele lui. Scopul lor era clar: doreau să fie ucenicii lui Ioan. Şi aşa aveau să fie.

Această mână de ucenici avea să împărtăşească modul de viață al lui Ioan şi să îi țină companie tot timpul. Ca şi el, aceştia vor deveni austeri, sobri, oameni fără umor. Asemenea lui, ei vor purta în inimile lor povara păcatelor lui Israel. Aceşti oameni s-au unit cu Ioan în sarcina măreață pe care o avea de a pregăti calea pentru venirea Mesiei lui Dumnezeu.

A-l asculta pe Ioan însemna să asculți neprevăzutul, pentru că fiecare zi era diferită. Zilnic Ioan vorbea şi de fiecare dată avea ceva de spus mulțimii, ceva de care nimeni nu mai auzise vreodată, îndrăzneala şi curajul lui de a intra în orice subiect, a produs respect şi temere în mulțime şi în ucenicii lui.

Într-o zi caniculară, când mulțimile păreau că se întind până la orizont, Ioan a strigat: „În ziua de după următorul sabat voi merge la Iordan. Acolo voi scufunda în apa Iordanului pe oricine care s-a pocăit de modul lui de viață. Voi scufunda pe toți aceia care şi-au pregătit viețile pentru venirea Domnului."

În ziua aceea Ioan a primit un nume nou, un nume aflat curând pe buzele întregului Israel, ajungând să fie cunoscut ca Ioan Botezătorul.

Oamenii veneau să-l caute pe Ioan pentru că erau în căutarea a ceva care să umple un gol aflat în adâncul inimilor lor.

Comercianții veneau să-l audă şi să se pocăiască de practicile lor afaceriste, fiind botezați apoi în apele legendare ale Iordanului. Soldații veneau, se pocăiau de brutalitatea lor şi erau botezați. Veneau îngrijitorii de cămile, fermierii, pescarii de la țară, gospodinele, femeile cu vază, femeile străzii, toate felurile şi categoriile de oameni. Şi toți care veneau păreau că poartă un păcat ascuns, de care se pocăiau şi apoi dispăreau sub apele Iordanului.

Fiecare evreu cunoştea semnificaţia străveche a scufundării unei persoane în apele unui anumit râu. Însemna sfârşitul vieţii, încetarea a orice. Toţi cei care aşteptau botezul stăteau pe malul dinspre răsărit, care era un teren străin. Acolo ei păşeau în apă şi dispăreau. ca să moară acolo. Apoi fiecare se ridica din apă şi păşea pe malul dinspre apus, fiind în siguranţă în ţara promisă, începând acolo o nouă viaţă cu Dumnezeu. Această dramă uşor de priceput era de neuitat.

A fost o anumită zi la Iordan care s-a deosebit de toate celelalte. A început cu sosirea unor trăsuri trase de cai. Sosise o delegaţie de demnitari. Ce persoane importante veniseră în acest loc neînsemnat?

Erau conducătorii religioşi ai naţiunii.

Când Ioan i-a văzut pe aceşti oameni îmbrăcaţi în veşmintele lor, fiecare muşchi din trupul lui a încremenit. Nu era nimic în înfăţişarea lui care să-l trădeze simţămintele lăuntrice, în timp ce aceşti demnitari religioşi îşi croiau drum prin mulţime, Ioan privea cum oamenii de rând îşi plecau capul sau îngenuncheau în semn de preţuire. Aceasta nu se potrivea deloc cu cel mai mare neconformist din toate timpurile.

Ioan citea chipul fiecărui bărbat care păşea afară din litieră. Unii veniseră, evident, ca să-şi bată joc, să strângă dovezi împotriva lui Ioan şi să-l condamne. Alţii veniseră cu o mare nedumerire sperând să descopere pentru ei înşişi dacă Ioan era sau nu adevăratul profet. Printre ei erau chiar unii mai tineri care au venit crezând că într-adevăr Ioan era un profet al lui Dumnezeu. Aceşti bărbaţi tineri sperau că cei mai în vârstă, cei mai respectaţi lideri, ar putea fi de acord cu părerile lor neexprimate. La urma urmei, dacă liderii mai în vârstă îşi dădeau binecuvântarea lor lui Ioan, ei vor putea să devină ucenicii lui.

Dar Ioan a văzut mai mult de atât. El se uita în inima fiecărui om care îşi făcea loc prin mijlocul mulţimii şi discernea slăbiciunea fiecăruia. Nu era nici unul printre ei care să fie suficient de curajos ca să termine cu tradiţiile religioase.

Mulţimea continua să facă loc acestor lideri îngâmfaţi. Delegaţia îşi croia drum pentru a ajunge în faţa mulţimii, ca să-şi ocupe locul de cinste cuvenit. Aşa ceva era mai mult decât putea să suporte profetul deşertului. Sistemul religios al vremii să vină aici? Şi să aibă neobrăzarea să-şi impună practicile lor neruşinate aici? Cu ce neruşinare vin! Cu ce neruşinare îşi aduc aroganţa, dispreţul, ocara şi mândria în acest loc!

Ioan nu venise pe acest pământ ca să facă compromisuri, nici să câştige astfel de oameni pentru căile lui Dumnezeu. Apoi aceşti oameni se vedeau pe ei înşişi ca autorităţi în ceea ce privesc căile lui Dumnezeu. Ioan nu va încerca să facă imposibilul: el nu va chema pe liderii sistemului religios să iasă în afara acestui sistem. Însă prezenţa acestor oameni vicia libertatea pe care cei botezaţi o câştigaseră lăsând la o parte organizarea acestei lumi.

De aceea, Ioan a declarat război, un război pe faţă, înverşunat, total. Celor mai respectate personalităţi ale lui Israel. Voia ca fiecare fiinţă umană prezentă să ştie ce părere are el despre lanţurile pe care tradiţionaliştii le-au

forjat pe inimile şi sufletele poporului lui Dumnezeu. Şi chiar, ce simțea el? Simțea că toată această cultură religioasă trebuie să piară.

Vorbirea lui era tunătoare, nemaiîntâlnită, dar de data aceasta el a răcnit ca un leu. Întinzându-şi mâna cu degetul arătător înainte, a cutremurat cerul şi pământul cu denunțul său.

„Cine. cine, întreb. Cine v-a spus să vă pocăiți?" „Cuib de şerpi, ce faceți aici?"

Mulțimea era buimăcită. Nimeni, niciodată, nu le vorbise astfel acestor oameni. Mulți din cei prezenți s-au ridicat instinctiv în picioare; după un moment pe fețele unora au început să apară rânjete largi. Dar toți ochii erau pironiți asupra liderilor religioşi. Care le va fi reacția? Fusese cu putință. Comisese Ioan o asemenea blasfemie? Oamenii ştiau de zvonurile că Ioan ar fi posedat de demoni; ceea ce s-a întâmplat nu era spre bine. Ei l-au iubit pentru îndrăzneală, însă nimeni n-a visat vreodată că se va lega de liderii religioşi ai națiunii. Nimeni nu făcea aşa ceva!

Şocul i-a făcut să nu-şi creadă urechilor, în timp ce Ioan continua: „Vă întreb din nou, cuib de şerpi, cine v-a spus să fugiți de mânia care va veni asupra voastră?"

Liderii religioşi s-au oprit. Nimeni nu putea să li se adreseze pe tonul acesta. După un scurt moment, unul din ei şi-a pus mantaua, s-a întors şi a şoptit ceva celor mai apropiați. Aceştia ca răspuns au făcut semn celorlalți să se retragă repede.

Dar Ioan nu terminase. „Copacul vostru! Securea se apropie de copacul vostru.

Mânia lui Dumnezeu este asupra voastră. Securea vă va tăia copacul şi-l va distruge rădăcina. Nu e departe ziua când tot ce sunteți voi, va fi distrus de mânia lui Dumnezeu."

Cu aceasta delegații, ca unul, s-au acoperit cu robele lor şi s-au grăbit către litiere, fiecare plănuind în mintea lui cum să se răzbune pe Ioan.

Cineva din mulțime a început să aclame. Un altul a aplaudat. Apoi toată mulțimea s-a ridicat şi a început să aplaude. Peste tot, bărbați şi femei au simțit că nişte cătuşe au căzut de pe sufletele lor. În sfârşit, cineva îndrăznise să provoace sistemul religios!

Dintr-o dată mulțimea a început să se îndrepte către Ioan. Părea că fiecare suflet ce nu se botezase dorea foarte mult să o facă acum. Toți, ca unul, prinseseră o frântură mai mult din adâncimea mesajului lui Ioan, ceva ce ei niciodată nu mai înțeleseseră înainte.

A fost o zi glorioasă. Totuşi se părea că nimeni nu lepădase cu totul mentalitatea de până atunci. Această atitudine îi va aduce lui Ioan moartea.

Apoi a fost o altă zi, foarte deosebită.

Uşa dinspre alt tărâm s-a deschis chiar deasupra râului Iordan. Din însăşi centrul ființei lui Dumnezeu Tatăl a ieşit Duhul Său Cel sacru, Duhul Sfânt, în chipul unui porumbel, fluturând din aripi şi venind să Se odihnească pe unul din spectatorii care îl ascultau pe Ioan vorbind.

Ochii lui Ioan au scrutat mulțimea, privirea lui fixă şi intensă oprindu-se câte puțin pe fiecare față. Ce fusese? O lumină nenaturală, apărând din senin,

ca un porumbel zburând printr-o fereastră şi venind să se odihnească pe cineva de acolo din mulţime.

Ioan şi-a dat seama că văzuse ceva ce nici un alt ochi n-a văzut. Acesta a fost semnul lui Mesia. În Ioan s-a făcut tăcere. Singurul lui gând era: „Unde s-a aşezat porumbelul luminos? Cine era acolo în mulţime?”

Şoapte murmurate au străbătut mulţimea. Mulţi au urmat privirea căutătoare a lui Ioan.

Deodată Ioan a strigat cu glas tare: Iată Mielul lui Dumnezeu!

„Eu sunt nimic. Acest om este totul. Nu mai priviţi la mine, priviţi la El. Cât despre mine, eu nici măcar nu sunt vrednic să mă plec şi să-l dezleg cureaua sandalei care este pe piciorul Lui.”

Tatăl părea să aprobe. Stând în uşa dintre cele două tărâmuri, El a vorbit cu putere: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc toată plăcerea.”

Şi aşa cum Dumnezeu Şi-a găsit plăcerea şi Ioan şi-a găsit plăcerea în El. Pe Ioan nu l-au deranjat mulţimile pe care le vedea abandonându-l şi începând să-L urmeze pe Isus. La urma urmei, Ioan ştia că venise în lume tocmai pentru acest scop.

Ceea ce Ioan nu ştia, era că zilele cele mai uşoare ale slujbei lui trecuseră. Aveau să vină cele grele.

„Vorbiţi-mi de verişorul meu”, a cerut Ioan.

„Momentan, El este în Galileea. Ca şi tine, El are doisprezece ucenici; de asemenea mai sunt şi alţii, probabil peste cincizeci sau şaizeci, care sunt tot timpul cu El. Umblă din oraş în oraş predicând.”

Vocea a fost a lui Nadab, un urmaş al lui Ioan care fusese în Galileea, fiind martor la lucrarea lui Isus.

„În anumite ocazii vorbeşte unor mulţimi mari de oameni, dar de cele mai multe ori vorbeşte în casa cuiva.” „Despre ce vorbeşte?” „Cel mai mult spune istorioare. Şi multe din ele sunt pline de umor.”

Nadab s-a oprit. „Învăţătorule, ştiai că bea? Vreau să spun că el bea vin! Şi cei doisprezece, cei doisprezece ai lui, ei nu sunt ca noi. Ei râd foarte mult.

El primeşte multe invitaţii la ospeţe. Se pare că întotdeauna acceptă. Se spune că mănâncă prea mult şi că bea prea mult, sau cel puţin ucenicii Lui.”

Interesul lui Ioan era viu, dar chipul nu-l trăda gândurile. Nici o persoană din cele prezente nu avea nici cea mai mică idee despre gândurile lui cu privire la prezentarea lui Nadab. Era o trăsătură a lui Ioan ce exista încă din copilărie.

Nadab a continuat: „Oamenii cu care stă în companie sunt în mare majoritate vameşi, prostituate şi. Ei bine, oameni de tipul ăsta.”

Unul din ceilalţi ucenici ai lui Ioan a intervenit cu o observaţie.

„Învăţătorule, noi ani postit până la înfometare. Noi ne-am rugat până ni s-au rănit genunchii. Ţi-am urmat exemplul în toate aceste lucruri. Tu posteşti, îţi trăieşti viaţa în rugăciune, trăieşti o viaţă foarte înfrânată şi disciplinată în toate. Verişorul tău spune întâmplări, vorbeşte de crini şi păsări, seminţe şi oi, merge la banchete unde mănâncă şi bea. În general, pare că Se distrează din plin. Cineva L-a numit chiar mâncător şi băutor, îţi dai seama de ce unii din noi sunt puţin încurcaţi?”

După o lungă pauză a devenit clar că Ioan nu va răspunde. La urmă Ioan a respirat adânc şi s-a ridicat: „Oamenii aşteaptă şi am să le spun ceva important."

Ioan a mers în mijlocul unei mulţimi ce se adunase acolo şi s-a urcat pe o piatră mare. Era după amiaza târziu. Dinspre Marea Galileii bătea peste câmpie o briză răcoroasă. Soarele asfinţea şi în timpul acela scăpărau pe cer raze mari, aurii.

Ioan a privit peste mulţime şi i-a cerut inimii lui să-şi aducă din nou aminte de sarcina vieţii lui: să aducă pe Israel la pocăinţă deplină, să netezească munţii, să înalţe văile şi să pregătească calea pentru ultima şi cea mai mare lucrare a lui Dumnezeu pe pământ.

„Regele nostru", a strigat Ioan, „a luat la el pe nevasta fratelui său. Irod şi-a coborât asupra lui mânia lui Dumnezeu. Nici Irodiada, soţia lui, nu va fi cruţată."

Chiar în ziua următoare, Irod Tetrarhul a auzit denunţul lui Ioan şi s-a înfuriat. Dar furia lui era neînsemnată, în comparaţie cu cea a soţiei lui, care a jurat împotriva lui Ioan Botezătorul răzbunarea cea mai cruntă cu putinţă. Şi cerând răzbunarea, a ţipat la soţul ei ca Ioan să fie arestat şi să fie aruncat în închisoare. Imediat! Însă acesta nu a fost sfârşitul planului ei cumplit.

Protheus şi-a ridicat privirea ca să vadă motivul zgomotelor din capul scărilor. Putea deosebi cu greu silueta prizonierului ce stătea între doi gardieni romani, încet, cu greutate, prizonierul în cătuşe cobora treptele scărilor lungi şi înguste.

Protheus nu putea să îndrepte situaţia cu nimic şi se gândea: „Întotdeauna mi-am imaginat că eşti un uriaş; însă aici, în acest loc, din orice punct de vedere pari să fii aşa de obişnuit. Pari. Aproape vulnerabil."

Acum prizonierul putea fi văzut cu claritate. Protheus a cercetat faţa lui Ioan, dar, ca mulţi alţii, nu a putut vedea nimic pe faţa acestui om care să arate unde se gândea. Îi era frică? Neliniştit? Duşmănos? În acest moment aparte Protheus era obişnuit să citească emoţiile prizonierului. Dar astăzi, acest prizonier nu i-a oferit nimic.

Protheus s-a întors spre unul din soldaţii din spatele lui şi a ordonat: „Celula trei."

Soldatul a deschis uşa din gratii de fier; imediat după gratii celula se căsca într-o groapă de vreo patru metri adâncime. Unul din soldaţi era pe punctul de a lega o funie de una din gratii ca să se lase jos în groapă. Protheus l-a oprit.

„Un moment. Eu îi voi pune lanţurile prizonierului." Cu aceasta Protheus s-a întors către cei doi gardieni romani şi le-a făcut semn să-l dea jos cătuşele. Apoi s-a îndreptat spre uşa celulei şi s-a lăsat jos în groapa în care mişunau şobolani.

Locul era întunecos, umed, cu totul altfel de cum ai fi presupus că este o închisoare. Protheus a strigat la gardieni. „Daţi-vă la o parte de lângă prizonier." „Ioan, coboară aici pe funia asta." Ioan a lăsat să-l alunece încet mâinile pe frânghie şi s-a coborât în groapa aceea infernală.

„Aceste lanțuri fixate în perete trebuie să ți le prind în jurul mâinilor şi picioarelor. Lanțurile sunt destul de lungi ca să-ți permită să te mişti puțin. Irod a ordonat aşa. Îmi pare rău să fac asta. Vei rămâne în această închisoare până el va hotărî ce să fac cu tine."

Câteva clipe Protheus s-a căznit să fixeze cătuşele de oțel la mâinile şi picioarele lui Ioan. Când a terminat s-a tras un pas înapoi.

„Trei din ucenicii tăi au cerut să te vadă. Li se va da voie să vină săptămâna viitoare. Înțeleg că vor să-ți aducă ceva de mâncare."

Protheus a apucat frânghia şi era pe punctul de a urca. S-a oprit, s-a întors şi s-a uitat direct la Ioan: „Am auzit că vorbeşti în pustie. Îmi pare rău."
„Nu-l nimic", a răspuns Ioan. „Nu-l vina ta."

Cu aceasta, Protheus a urcat sus, a închis uşa celulei şi s-a adresat tuturor soldaților de pază: „Ascultați! În măsura în care celula aceea groaznică permite, faceți ca acest om să se simtă confortabil; dați-l mâncare, apă şi orice altceva are nevoie. Satisfaceți-l nevoile în limita restricțiilor fixate de Irod. Încă un lucru. Vreau să fie scris vizibil numele lui lângă uşa celulei. Vreau ca fiecare om din locul acesta să ştie cine-l în groapă."

O voce s-a auzit din prima celulă. „Ce ai spus? L-au adus pe Ioan Botezătorul aici?"

Protheus a oftat. El şi toți ceilalți ştiau ce avea să urmeze.

„Irod a făcut-o, nu-l aşa? Monstrul acela îngrozitor.

Ioan, tu eşti? Îți aminteşti de mine? Eram împreună când erai doar un copil. Eram un om cu vază atunci. Uită-te la mine acum!

Irod mi-a luat casa, mi-a luat banii. Fără judecată, nici măcar o singură înfățişare înaintea judecătorului! Apoi m-a aruncat în această groapă nenorocită. Acum Irod este cel bogat! Bogat cu averea mea, iar eu sunt un simplu mizerabil. Jur un blestem asupra ta Irod. Monstrule. om rău.

I-am slujit douăzeci de ani. Cu credincioşie. N-a fost nici un om care să fie tratat aşa de nedrept ca mine. Îți spun, este necinstit ce a făcut. Priviți ce a făcut hainul; căpcăunul a mers în pustie şi a adus un profet al lui Dumnezeu în acest loc blestemat.

Te asigur, fiecare problemă, fiecare necaz, fiecare durere din Iudeea îşi are rădăcina în Irod. Nu este dreptate pe acest pământ, nici milă. Nici îndurare. Şi toate din vina lui. Toate.

Ioan, mă auzi? Fii atent la ce-ți spun eu, vei putrezi aici în închisoare, ca şi noi. Acolo, în deşert, ai spus un lucru care este adevărat. Răutatea inimii omului e fără margini. Şi Irod este cel mai rău dintre toți. Aş fi un om fericit şi prosper azi, dacă nu ar fi fost sadicul de Irod şi alții. Alții. Acei oameni nenorociți care au conspirat cu el împotriva mea ca să-mi ia tot ce aveam."
„Parnach, controlează-ți cuvintele", a strigat unul din gardieni.

S-a făcut tăcere. Prizonierul din prima celulă s-a oprit. Din nefericire, strigătele lui l-au trezit pe prizonierul din celula alăturată.

Un om subțirel şi osos s-a apropiat de uşa celulei sale şi a privit încruntat în ochii căpitanului.

„Ioan? Aici? Vreți să spuneți că Ioan este aici, în închisoarea Macarei? Protheus, vrei să spui că din toate celulele care erau a fost aruncat în celula a

treia?" „Da, Hanel, Irod l-a arestat pe Ioan şi l-a adus aici." „N-are Dumnezeu nici o milă? N-are nici un sentiment?", a întrebat Hanel cu vocea sugrumată şi rece.

„Devotarea nu înseamnă nimic pentru El? Eu m-am încrezut în Dumnezeu odată, la fel cum face Ioan. Ioan, eşti într-adevăr aici? Îți aminteşti de mine? Am trăit o viață devotată şi sfântă înaintea lui Dumnezeu. Nu-l aşa că-ți aminteşti? Ei bine, uite cu ce m-am ales eu. Şi tu, vezi cu ce te-ai ales ca urmare a dedicării tale lui Dumnezeu? Acesta sfârşitul celor care Îl iubesc şi Îl ascultă? Ce fel de Dumnezeu este acela care permite asemenea lucruri ca şi cele pe care le suferim noi acum? Dumnezeule, ai aruncat pe unul din adevărații Tăi slujitori într-o groapă strâmtă!"

Hanel şi-a scos o mână printre gratiile celulei lui şi-a încleştat pumnul, a ridicat ochii şi a început să-L blasteme pe Dumnezeu. La urmă şi-a încheiat nebuniile cu o ultimă declarație: „Niciodată nu voi mai sluji pe un Dumnezeu care îi tratează pe oameni în felul acesta. Când am avut nevoie de El, unde a fost? Ioan, unde este Dumnezeul tău, acum când ai cea mai mare nevoie de El?"

Nici măcar un sunet nu s-a ridicat din celula a treia. Indiferent ce gândea, Ioan nu-şi divulga gândurile. Pe de altă parte, Protheus nu putea face nimic şi se gândea: „Prizonierul din prima celulă aruncă toată vina asupra oamenilor. Prizonierul din a doua celulă aruncă toată vina asupra lui Dumnezeu. Mă întreb asupra cui va arunca vina prizonierul din celula a treia? Pe oameni? Pe Dumnezeu?

Sau poate pe verişorul lui?"

Acțiunea se desfăşoară într-un sat din Galileea numit Nain. Este spre seară. Străzile localității sunt înțesate de oameni care aşteaptă să-şi aducă bolnavii la Isus.

Unii dintre neputincioşi sunt orbi, alții paralizați, unul este surd, altul, cu spume la gură, este ținut de mâini de cei din familia lui. O mamă îngrijorată ține pe brațe copilaşul ei micuț ce are febră. O altă mamă ține în poală un copil paralizat şi îl leagănă. Toate felurile de oameni sunt acolo, distruşi de toate bolile posibile. Toți au ceva în comun. Îl caută pe Isus, sperând să primească vindecare sau eliberare prin mâinile Lui.

Centrul acestei mulțimi este o casă situată pe una din străzile mici ale satului. De jur împrejur, străzile care duc la această casă sunt ticsite de oameni. De mergi prin curte vezi că şi ea este plină.

Peste tot regăseşti patos şi anxietate. Probabil că ceea ce-l face pe unul care aşteaptă să fie şi mai încordat este strigătul de bucurie pe care îl aude venind din casă şi apoi, un moment mai târziu, vederea unui om ce pleacă slăvind pe Dumnezeu pentru vindecare.

În acest moment, trei oameni îmbrăcați grosolan, cu fața suptă, apar în fața porții. Unul din ucenicii lui Isus îi recunoaşte pe aceşti oameni. Fuge în casă. Când să-l spună învățătorului său despre sosirea celor trei oameni, un paralizat se ridică în picioare, îşi înalță mâinile spre cer şi îl slăveşte pe Dumnezeu pentru însănătoşire.

„Doamne, ucenicii lui Ioan sunt aici!"

Isus şi-a ridicat ochii. Pentru o clipă în ochii Lui s-a văzut anxietate.

„Vă rog. Dați drumul oamenilor de aici să plece afară. Aduceți-l pe ucenicii lui Ioan aici. Repede."

Cu aceasta, Domnul S-a aşezat pe podea şi aştepta gânditor sosirea celor trei. Într-o clipă, aceştia au venit înaintea Lui. A urmat o pauză lungă. Apoi Nadab a întrerupt tăcerea.

„Venim de la Ioan. Este în temniță. Irod l-a arestat pentru." „Da, ştiu", a răspuns Domnul.

„În urmă cu câteva zile ni s-a permis să ne vizităm învățătorul. Este în lanțuri într-o groapă murdară. Sunt zvonuri că nu va trece mult până când Irod îl va omorî."

A urmat o pauză. Nadab aştepta să vadă dacă Isus are ceva de răspuns la cuvintele lui.

„Ioan ne-a trimis la Tine ca să Te întrebăm ceva. A fost singura lui cerință de la noi. Am călătorit mult ca să Te găsim, am venit doar să Te întrebăm ceva."

Din nou Nadab s-a oprit. Din nou n-a vorbit nimeni.

„Învățătorule, întrebarea pe care ți-ar pune-o Ioan este aceasta." Nadab s-a oprit din nou, fața i s-a îmbujorat, „întrebarea lui Ioan este: 'Eşti Tu Mesia sau să aşteptăm pe un altul?'"

A urmat o tăcere lungă şi apăsătoare. Era durere în inima fiecărui om din cameră. O puteai citi pe fața celor trei ucenici ai lui Ioan, era evidentă pe fețele celor doisprezece, dar şi mai mult era evidentă pe fața Domnului Însuşi.

Isus a oftat adânc. Pentru un moment şi-a aplecat capul în ceea ce părea a fi un gest al unei dureri lăuntrice. Ridicând din nou privirea S-a referit la întrebare.

„Nadab, întoarce-te la Ioan. Spune-l din partea mea aceste lucruri.

Întâi, spune-l lui Ioan că orbii văd, şchiopii umblă şi surzii aud.

Apoi spune-l vărului meu că Evanghelia este propovăduită – şi nu numai propovăduită, ci primită cu bucurie – şi că bărbați şi femei primesc eliberare."

Domnul S-a oprit şi a respirat adânc şi greoi. Apoi, încet, hotărât, a continuat. „La urmă Nadab, spune-l lui Ioan. Spune-l lui Ioan."

Vocea Domnului s-a înăbuşit pentru o clipă. În cuvintele Lui era durere. „Spuneți fratelui meu Ioan:

Binecuvântat este acela care nu găseşte pricină de poticnire în Mine."

A urmat o altă pauză. Isus S-a ridicat, i-a îmbrățişat pe cei trei şi S-a întors spre ucenicii Lui: „Este târziu. Este timpul să plecăm de aici. Trebuie să mergem mai departe în următorul sat. Dați, vă rog, drumul celor de afară să plece."

Cei trei ucenici ai lui Ioan s-au ridicat înmărmuriți. După un lung moment de incertitudine evidentă, s-au întors şi au plecat. Acum, curtea pe care o traversau era goală, la fel şi străzile pe care treceau.

A doua zi Isus va fi într-un alt sat. Pentru ucenicii lui Ioan ziua de mâine va fi enigma zilei de astăzi.

Dar ce va aduce ziua de mâine pentru cei ce au fost trimişi acasă în această seară? Toți au plecat fără să apuce să fie vindecați. Şi Ioan? Care va fi reacția lui la ciudatele cuvinte ale verişorului său?

Cei trei ucenici s-au ghemuit pe podeaua mocirloasă a temniței ce devenise casa lui Ioan.

„Învățătorule, ne-am întâlnit cu verișorul tău." „I-ați pus întrebarea mea?" „Da." „Și ce-a răspuns?" „Învățătorule, răspunsul Lui e foarte ciudat. Noi nu-l înțelegem."

Ioan a suspinat. A făcut-o ca și cum știuse că acesta va fi răspunsul lui Nadab.

„Răspunsul Lui?" „Învățătorule, a zis să-ți spunem că orbii primesc lumină, surzii auz și slăbănogii vindecare. Apoi a spus să-ți spunem că vestea bună se propovăduiește și că este primită cu bucurie."

În mintea lui, Ioan a întors aceste cuvinte pe toate părțile. După câteva minute fruntea i s-a încruntat. Cum ședea, prizonierul și-a pus mâinile pe genunchi și a întrebat: „Asta-l tot?" „Nu învățătorule, a spus încă un lucru și apoi a dat drumul la mulțime și și-a luat rămas bun de la noi. Ceea ce a spus era: 'Binecuvântat este cel ce nu găsește pricină de poticnire în mine.'"

A fost o tăcere lungă timp în care cei trei studiau fața lui Ioan, sperând să depisteze reacția lui la aceste cuvinte. Dar, ca de fiecare dată, nu au observat nimic.

În cele din urmă, Ioan a întrebat: „Unde era verișorul meu?" „Într-un sat din Galileea, numit Nain", a răspuns Nadab. „Erau bolnavi peste tot; străzile, străduțele, aleile, erau toate pline cu oameni ce așteptau să fie vindecați. Locul era supraaglomerat cu oameni suferinzi." „Erau vindecați?" „Da, învățătorule, mulți erau vindecați."

Aceste cuvinte au stârnit interesul lui Ioan și acesta s-a îndreptat de spate: „Ai spus mulți?", a întrebat Ioan.

„Da, învățătorule, mulți." „Mulți?", a întrebat Ioan din nou.

Nadab era încurcat. „Da, învățătorule", a răspuns din nou, „mulți erau vindecați." „Mulți", a repetat Ioan încet, ca pentru sine. Apoi s-a sprijinit iar pe genunchi. „Mulți Nadab? Mulți, dar nu toți?"

Pentru un scurt moment, Nadab nu știa ce să spună în legătură cu ce zisese Ioan. Apoi ochii i s-au făcut mari, exprimând șocul a ceea ce observase Ioan. „Da învățătorule, ai dreptate. Erau mulți care erau vindecați, dar nu toți." „. Nu. Toți."

Ioan privea fix în gol. A descoperit el, în cele din urmă, răspunsul la întrebările ce îl frământaseră atât de mult în legătură cu Isus? Sau doar a adăugat alte întrebări la problema lui?

Mai era cineva care se lupta cu aceeași dilemă chiar în acel moment.

„Lăsați-Mă singur!" le-a spus Isus însoțitorilor Săi.

Cu aceste cuvinte, Isus a pornit spre un loc izolat pentru a fi singur. Niciodată înainte în toți cei treizeci și unu de ani ai Săi, nici în întreaga Sa preexistentă în eternitate, nu întârziase așa de mult să răspundă strigătului și întrebărilor cuiva care se zbătea să înțeleagă căile de nepătruns ale Dumnezeului său.

Dacă a fost vreodată momentul să dea un răspuns clar, dacă a fost vreodată o persoană căreia să-l vorbească limpede, cu siguranță momentul era acum și persoana era Ioan. Dacă a trăit vreodată un om care să aibă dreptul să

primească o explicație, acest om era din carnea şi sângele Lui, chiar verişorul Lui.

„Ioan, durerea ta este mare. O simt. Deseară vei avea o nevoie aşa de mare ca să Mă înțelegi, să pătrunzi căile Mele, să pătrunzi misterul suveranității Mele. Inima ta este frântă. Dar, Ioan, tu nu eşti primul în această situație. Tu eşti doar unul dintr-un şir lung, ce străbate toate secolele, de ființe umane ce au strigat către Mine cu nedumeriri şi îndoieli."

Aceste cuvinte fiind spuse, înaintea Domnului au început să apară imaginile unor întâmplări ce avuseseră loc cu mult timp în urmă.

Isus S-a înfiorat. Înaintea Lui era Egiptul. Stăpânul timpului a păşit pe străzile oraşului lui Faraon. „Am fost pe aici atunci. Ani umblat pe aceste străzi, ascultând strigătele înăbuşite, cârtelile, rugăciunile propriului Meu popor. Ținut aici în sclavie."

Domnul S-a oprit şi a privit de jur împrejur. Auzea limpede fiecare rugăciune care se rostea. Părea că rugăciunile se ridică spre El, fiind însoțite de zăngănitul lanțurilor lor.

„Voi, care sunteți urmaşii unui om numit Iacov, voi ați strigat aşa de mult către Mine, ați suferit aşa de mult, ați plâns aşa de mult. V-ați ridicat fețele către cer ani de-a rândul. Dar cerurile sunt ca de piatră. E ca şi cum Dumnezeul vostru a asurzit. V-ați născut în sclavie. Ați crescut, ați strigat după libertate şi apoi ați murit, fără ca să se răspundă rugăciunilor voastre. Copiii voştri v-au luat locul, fiind încătuşați cu lanțurile părinților lor. Ei, de asemenea, au strigat după izbăvire şi, de asemenea, au murit cu lanțurile legate de mâinile lor."

Domnul a început să meargă.

„Copiii copiilor voştri au crescut mari. Au venit la Mine cu rugăciunile lor de nenumărate ori, strigând: „Doamne, izbăveşte-ne de faraon, scapă-ne de acest stăpân de sclavi care nu-l cunoaşte pe tatăl nostru Iosif. O, Dumnezeul nostru, du-ne înapoi în țara noastră." „Dar Eu n-am spus nici măcar un cuvânt şi aşa a fost pentru voi şi pentru sămânța voastră. Timp de douăsprezece generații.

V-am lăsat în sclavie pentru aproape patru sute de ani. Niciodată, în tot acest timp, nu ați primit răspuns la rugăciunile voastre. Ați strigat către Mine, dar Eu n-am răspuns. Nici un cuvânt clar, nici o lumină despre căile Mele, nici o explicație despre scopurile Mele, nu vi s-a dat nici o motivație pentru faptul că nu v-am răspuns strigătelor. Inimile voastre erau sfâşiate înaintea Mea.

Dar inima Mea era frântă împreună cu a voastră.

După patru sute de ani încă erau bărbați şi femei care credeau în Mine. După patru sute de ani în care nu m-ați auzit, încă credeați!"

În acel moment a răbufnit un strigăt. Era vocea unei mame.

„O, Dumnezeule, dacă exişti, oare nu vei răspunde? Mâine acest copil frumos va fi luat din brațele mele pentru totdeauna. El va fi încătuşat, înrobit şi condamnat pentru totdeauna să facă cărămizi lângă râul Nil. Voi muri fără să mai văd copilul vreodată. El va creşte mare şi va muri cu lanțurile pe care i le vor pune la mâini. Oare nu auzi strigătul meu?"

Ochii Domnului s-au umplut de lacrimi.

„Oh, Israel, tu te confrunți cu un fapt simplu.

O, femeie, tu ca toți ceilalți înaintea ta. Tu, întocmai ca verişorul meu Ioan ce putrezeşte într-o groapă. Ați ajuns față în față cu un adevăr desluşit.

Dumnezeul vostru nu este conform aşteptărilor voastre."

Scena s-a schimbat. Locul era tot Egiptul, dar peste mulți ani în viitor. Cu această ocazie, Domnul timpului a păşit într-o dramă care nu era în legătură cu sclavia, ci cu moartea.

Nişte femei fugeau înnebunite pe străzi cu soldații egipteni pe urmele lor. Fiecare băiat întâi născut de-al evreilor avea să fie sacrificat în acea zi. Toți, cu excepția unuia. Un singur supraviețuitor va creşte mare ca să-l salveze pe Israel din Egipt. Dar aceste mame cuprinse de panică nu ştiu asta. Vor trăi toată viața lor fără ca măcar una din ele să ştie că peste optzeci de ani Dumnezeu va răzbuna moartea copiilor lor şi va elibera pe Israel.

„Ei nu ştiu", a oftat el. „Ei vor şti, dar nu aici, pe acest pământ. Tot ce vor şti în timpul vieții lor este că Eu n-am venit la ei atunci când aveau cea mai mare nevoie. Astăzi ei, ca toți ceilalți, au cunoscut un Dumnezeu pe care nu-L înțeleg.

Aşa a fost în trecut, aşa va fi în viitor."

Scena s-a schimbat din nou. Stăpânul spațiului şi al timpului era înapoi în Galileea, singur. Încă o dată a vorbit.

„Dacă Mi-a păsat vreodată de Iov în cenuşă sau de Ieremia în groapa lui mlăştinoasă; dacă Mi-a păsat vreodată de poporul Meu când armatele lui Nebucadnețar au înconjurat Ierusalimul şi i-au dus în robie; dacă vreodată am dorit să dau răspuns şi explicații; dacă a fost o zi mai presus de celelalte în care Eu să vorbesc, atunci astăzi este acea zi.

Astăzi am trup şi sânge. Am o mamă pământească care a iubit-o pe Elisabeta şi care îl iubeşte pe fiul Elisabetei. Ea nu doreşte să-l vadă murind şi, ca toți ceilalți, doreşte aşa de mult ca să înțeleagă. Astăzi am frați, am surori. Sunt un pământean în venele căruia curge sânge, cu sentimente umane, cu responsabilități familiale. Eu şi Ioan suntem fiii cei mai în vârstă ai familiilor noastre. Privesc cu ochii omeneşti această faptă necurată a lui Irod. Nu-l însă asta totul. Peste tot unde privesc văd poporul meu prins în împrejurări care nu sunt făcute de ei înşişi.

Dacă a fost vreodată un moment în care am întârziat să răspund vreunui bărbat sau vreunei femei, atunci acel moment este acum. Şi ție, Ioan, vreau să-ți dau o explicație asupra căilor Mele.

Ioan, te-am văzut mergând în deşert atunci când erai un copil de doisprezece ani. Am văzut cum zilele s-au făcut săptămâni şi săptămânile ani, timp în care tu posteai, în care mâncai fărâmiturile pustiului, în care te îmbrăcai cu puținul pe care ți-l oferea deşertul. Am văzut cum fața ta fină s-a bătătorit. Te-am văzut îmbătrânind înainte de vreme. Credincioşia ta față de Mine nu poate fi comparată cu a altuia. De la întâiul născut al Evei n-a mai fost cineva ca tine.

Ți-am dat o sarcină mai mare decât cea pe care ani dat-o lui Moise. Eşti un profet mai mare decât toți cei care au fost înainte.

Dar mai mult decât toate acestea, tu eşti ruda Mea. Eşti din carnea şi sângele Meu.

Dacă vreodată, cândva, ani dorit să răspund întrebărilor unui om, să explic căile Mele suverane, atunci astăzi este ziua în care aş face-o. Totuşi am fost pentru tine, ca şi pentru ceilalți, un Domn neînțeles îndeajuns, un Dumnezeu care rareori face clar ce urmăreşte în viața unuia din copiii Săi.

„Îngerii îți vor lua apărarea ca să te elibereze!

Moartea va plânge când va veni pentru tine!

Totuşi, tu nu vei avea niciodată un răspuns venit de la Mine."

La venirea dimineții, mulțimea strânsă de seara în satul Nain a primit o veste şocantă, de nesuportat. Noaptea, Isus a plecat din sat, la scurt timp după ce dăduse drumul mulțimii. Plecase şi nimeni nu ştia unde.

În acea dimineață, o mamă care bătuse tot drumul de la Damasc, cărându-şi copilul invalid, avea să facă drumul înapoi, purtându-şi în continuare copilul iubit care avea un picior deformat ce nu avea să fie vindecat vreodată. Toată viața ei această mamă se va întreba de ce Domnul nu mai aşteptase doar încă câteva minute înainte de a da drumul mulțimii, întrucât ea era următoarea la rând.

„Binecuvântat eşti tu, dacă nu găseşti pricină de poticnire în Mine."

În aceeaşi dimineață, un bătrân era dus acasă de un prieten, având să se întrebe până în ziua morții cum ar fi fost să vadă numai dacă ar fi ajuns la învățătorul-vindecător cu câteva minute mai devreme. Dar destinul lui urma să fie pentru totdeauna o viață în întuneric. În care să se tot întrebe.

„Binecuvântat este acela care nu găseşte pricină de poticnire în Mine."

O mamă se va întoarce acasă cu fetița ei desfigurată într-un accident din copilărie. În tot timpul acelei zile deznădăjduite şi apoi în săptămânile şi în anii următori, mama va privi către fața copilului ei şi va auzi întrebarea acesteia, de ce nu a fost vindecată în acea zi în Galileea. „La urma urmei mamă, atâția au fost vindecați."

Mama va da întâi un răspuns, apoi altul. Aceste răspunsuri nu le vor mulțumi nici pe una, nici pe cealaltă. Amândouă se vor întreba de ce a plecat Domnul în seara aceea, nepăsându-l suficient de mult ca să mai rămână puțin. Mama va muri şi va merge în mormântul ei, fata se va maturiza purtând desfigurarea feței pentru tot restul vieții.

„Binecuvântat este cel ce nu găseşte pricină de poticnire în Mine."

Un copil bolnav va muri. Un copil epileptic va continua să aibă crize toată viața lui. O tânără prinsă de friguri va suferi multe săptămâni până îşi va recăpăta sănătatea. Un surdo-mut îşi va petrece restul vieții cerşind la poarta oraşului. Aceştia şi mulți alții, cu istorii chiar mai tragice, vor părăsi satul Nain în dimineața aceea. Atât de abătuți că nu se pot exprima în cuvinte sentimentele lor de deznădejde.

În toate aceste lucruri, cel mai greu era că din partea lui Dumnezeu nu venea nici o explicație privitoare la căile Lui.

Mulți au fost vindecați. Dar nu toți.

„Binecuvântat este cel ce nu găseşte pricină de poticnire în Mine."

Protheus a împins uşa grea a închisorii şi a păşit afară la lumina zilei ca să scape de duhoarea dinăuntru şi să respire puțin aer proaspăt. Imediat i-a ajuns la ureche muzica de la palatul lui Irod. În acea seară Irod dădea un mare ospăț pentru prietenii săi. „Îşi celebrează ziua de naştere!" şi-a zis Protheus. Acolo va fi chef. Acolo va fi.

Pe Protheus l-au trecut deodată nişte fiori de groază.

I-a trecut prin minte că Irod. Îl va târî pe Ioan Botezătorul în sala de banchet pentru a se distra pe seama lui!

„Exact aşa va face."

Protheus s-a întors şi a fugit în închisoare. Voia să-l avertizeze pe Ioan de ce putea să i se întâmple în seara aceea. Dar, înainte de-a ajunge la celula lui Ioan, Protheus a simțit o mână puternică prinzându-l de umăr. S-a întors. Era unul din gardienii personali ai lui Irod.

„Ioan, despre el e vorba, nu-l aşa? Ai venit după Ioan. Irod vrea să se distreze pe seama lui." „Mult mai rău decât atât", a răspuns soldatul din garda personală a lui Irod, trădându-şi încordarea. „Salome, fata soției lui Irod, tocmai a dansat pentru invitați. Irod e beat şi, în zăpăceala lui, a oferit lui Salome orice vrea, până la jumătate din împărăție. Ea a întrebat pe mama ei ce să ceară, dată fiind o ofertă atât de avantajoasă." Soldatul din garda personală s-a oprit.

„Protheus, se pare că astă seară invitații lui Irod nu se vor întreține bătându-şi joc de Ioan Botezătorul. Nu, va fi mult mai cumplit! Capul lui Ioan urmează să fie dus în camera de banchet pe o farfurie!"

Protheus şi-a pierdut echilibrul; privirea i s-a încețoşat. Gardianul lui Irod l-a apucat de mână şi l-a sprijinit. „Acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie când am auzit", a remarcat acesta.

„Şi acum?" a întrebat Protheus.

„Aş zice că Ioan are de trăit mai puțin de cinci minute. Adu-l la mine." „Fie ca Dumnezeu să aibă milă de noi", şopti Protheus. „Şi, dacă este doar un Dumnezeu şi dacă acesta este Dumnezeul iudeilor, am fi nebuni să credem că El va arăta îndurare față de noi pentru ceea ce suntem pe cale să facem." „Ioan, au venit după tine. Mult mai devreme decât te-ai gândit tu. În câteva minute nu vei mai fi. Nu mai este timp să trimiți vorbă la ucenicii tăi. Nici mamei Mele, Maria, care se îngrijorează aşa de mult pentru viața ta. Nu vei avea posibilitatea trimiterii nici măcar a unui singur cuvânt, la nimeni. Nici nu vei avea posibilitatea să pui din nou întrebarea pe care Mi-ai adresat-o Mie.

În mai puțin de patru minute vei fi mort. Câte gânduri pot trece prin mintea unui om în patru minute? Câte îndoieli? Câte întrebări? Puține. Dar Ioan, cel mai greu este că nu vor fi răspunsuri.

'Binecuvântat eşti tu Ioan, dacă nu găseşti pricină de poticnire în Mine.'

Ți-au dat jos cătuşele. Scările sunt înaintea ta. Uşa din capul scărilor este deschisă. Poți vedea lumina zilei deasupra.

Ioan, de ce ți se întâmplă ție toate acestea? Dintre toți oamenii, tocmai ție? Capul tău. Despărțit de trup? De ce? Din cauza dansului obscen al unei tinere. Ce ironie!

Nu vei trăi să-ți vezi a treizeci şi treia zi de naştere, nici nu vei şti precis de ce te-am chemat. Nici nu vei şti dacă viața pe care ai trăit-o pe acest pământ a avut vreun rost. În acei ani nesfârşiți din deşertul uscat ți-ai refuzat orice poate să-ți ofere viața pe acest pământ, cu excepția hranei şi a apei şi acelea doar cât să te țină în viață. Ai făcut toate acestea doar pentru Mine. Totuşi, acum când eşti înaintea morții nu este nici o dovadă că viața ta a însemnat ceva, altceva decât risipă. Te-am uitat în clipa în care aveai cea mai mare nevoie de Mine?

'Binecuvântat eşti tu, dacă nu găseşti pricină de poticnire în Mine.'

Ai ajuns la capătul scărilor. Nu eşti sigur în ce direcție te vor duce. Un gardian arată spre stânga. Tu îl urmezi. Toate acestea sunt oare realitate? Ai mai puțin de un minut înainte de întunericul deplin, îți aminteşti de lungile ore de veghe înaintea Feței Mele. M-ai înțeles greşit? Ai greşit? Oare n-ai auzit niciodată cu adevărat vocea Mea?

În toți aceşti ani cât ai locuit în deşert tu n-ai cunoscut niciodată dragostea sau mângâierea unei ființe umane. Nu te voi mângâia Eu acum, la sfârşit? Tu n-ai avut niciodată plăcerea ca copiii tăi să ți se urce în poală dându-ți o bucurie pământească. Niciodată n-ai atins o femeie, niciodată n-ai avut o soție. N-ai cunoscut dragostea intimă. N-ai avut nici măcar un prieten, întreaga ta viață a fost trăită pentru chemarea pe care ai avut-o şi pentru Mine. Nu voi da la o parte, în aceste ultime momente ale vieții tale, vălul ca să-ți permit să vezi ceva. Orice. Din scopul Meu cu viața ta şi cu moartea ta? Vei muri întrebându-te de ce am mâncat şi am băut, ceea ce am şi făcut, de ce nu am postit aşa cum tu ai făcut-o, de ce nu M-am rugat aşa cum te-ai rugat tu. Nu trebuia să fie Mesia un om al durerii şi obişnuit cu suferința?

Vei muri astăzi de mâinile necuraților, ale netăiaților împrejur, ale păgânilor, neamurilor, romanilor. Dar moartea ta în mâinile lor va veni doar cu permisiunea Mea suverană. Şi vei muri neînțelegând de ce am permis acest lucru în aparență fără sens.

'Binecuvântat eşti tu, dacă nu găseşti pricină de poticnire în Mine.'

Nu vei vedea mulțimile strigând şi jubilând la intrarea Mea în Ierusalim. Nu Mă vei vedea crucificat, nici nu vei auzi de învierea Mea şi triumful Meu asupra morții. Vei muri neştiind că ai proclamat venirea unuia care nu este altul decât Fiul lui Dumnezeu.

Peste câteva secunde vei muri şi încă nu este nici un răspuns la întrebarea ta. Vei muri neînțelegând.

'Binecuvântat eşti tu Ioan, dacă nu găseşti pricină de poticnire în Mine.'

Au deschis poarta spre curte. Acolo este butucul mare pe care îți vei pune capul şi iată şi pe acela care îți va lua viața. Vei fi amintit ca unul din cei mai mari oameni care au trăit vreodată. Dar tu nu vei şti asta, nici nu vei auzi pe Fiul lui Dumnezeu spunând: 'Din cei născuți din femeie, nu a fost nici unul mai mare decât Ioan.'

Chiar acum când îngenunchezi, te întrebi dacă nu eşti cumva ratat definitiv. Ai dat aşa de mult, ți-ai dăruit viața aşa de deplin, ai trăit pentru Dumnezeu aşa de deosebit. Totuşi, în ciuda tuturor acestora, tu n-ai putut să

câştigi favoarea lui Dumnezeu într-atât încât El să-ți dea un răspuns la întrebarea ta. La urma urmei, era singura cerere pe care ai făcut-o vreodată.

Nu ți-am dat un răspuns. Niciodată n-am făcut-o, întrebările de tipul de ce întotdeauna rămân fără răspuns în lucrarea Mea cu oamenii; aceasta este calea Mea. Dar dacă ar fi o ființă omenească căreia să-l descopăr scopul Meu cu ea, tu ai fi aceea. Şi aş face-o acum! Dintre toți bărbații şi femeile care au trăit, ție ți-aş da un răspuns."

Ioan a îngenuncheat şi şi-a pus capul pe butuc.

„Ioan, când te-am chemat şi ți-am spus că tu vei anunța venirea lui Mesia, tu ai crezut că urma să-Mi pregăteşti o cale, că vei avea bucuria să vezi minunata zi a venirii Mele în glorie. Dar astăzi, tu ai întâlnit un Dumnezeu pe care nu-L înțelegi. Aşa este taina suveranității Mele. Aşa sunt căile Mele în fiecare generație. Nici un om nu M-a înțeles vreodată pe deplin. Nimeni n-o va face.

Voi fi întotdeauna altfel de cum se aşteaptă omul să fiu. Îmi voi împlini voia într-un mod diferit de ceea ce pot oamenii prevedea.

Gardianul a apucat securea. Ea este acum ridicată deasupra ta. Moartea este alături de tine. Mori, fratele Meu Ioan, în prezența unui Dumnezeu care nu este potrivit cu aşteptările tale." „Binecuvântat eşti tu, dacă nu găseşti pricină de poticnire în Mine."

Nu vom putea suferi faptul că Dumnezeu ne-a revelat aşa de puțin cu privire ta căile Sale, sau ne vom bucura pentru că ne-a revelat aşa de mult?

O zi ca aceea care l-a aşteptat pe Ioan ne aşteaptă pe noi toți. Este inevitabil, deoarece flecare credincios îşi imaginează că Dumnezeul lui este într-un anumit fel şi este aproape sigur că Dumnezeul lui va face anumite lucruri în anumite situații. Dar Domnul tău nu este niciodată exact cum ți-ai imaginat tu că este.

Acum, tu te confrunți cu un Dumnezeu pe care nu-L înțelegi în întregime. Tu ai de-a face cu un Dumnezeu care nu este potrivit cu aşteptările tale. Fiecare credincios trebuie să ajungă să se țină strâns de un Dumnezeu care nu a împlinit lucrurile exact în felul în care s-a aşteptat el.

Pe Dumnezeul tău îl vei cunoaşte prin credință sau nu-L vei cunoaşte deloc, îl vei cunoaşte prin credința care este în El. Nu în căile Lui.

Astăzi tu ai resentimente față de cei ce te-au lovit aşa de dur. Dar nu, nu-l chiar aşa. Adevărul este că tu eşti mânios pe Dumnezeu pentru că, în ultimă instanță, tu nu ai de-a face cu oamenii, tu ai de-a face cu mâna suverană a lui Dumnezeu. În spatele tuturor întâmplărilor, în spatele tuturor lucrurilor se află mâna Sa suverană.

Întrebarea nu este: „De ce face Dumnezeu aceasta? De ce este El aşa?" Întrebarea nu este: „De ce nu-mi răspunde?" Întrebarea nu este: „Am nevoie disperată de El, de ce nu vine să mă scape?" Întrebarea nu este: „De ce îngăduie Dumnezeu să mi se întâmple această tragedie mie, copiilor mei, soției, soțului, familiei mele?" Întrebarea nu este nici: „De ce îngăduie Dumnezeu nedreptatea?"

Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem este aceasta: „Vei urma pe un Dumnezeu pe care nu-L înțelegi? Vei urma pe un Dumnezeu care nu se potriveşte cu aşteptările tale?”

Dumnezeu a pus ceva în viața ta, ceva ce tu nu poți purta. Pur şi simplu povara este prea mare. El nu trebuia să facă aceasta niciodată! Dar întrebarea rămâne: „Vei continua să-L urmezi pe acest Dumnezeu care nu se potriveşte cu aşteptările tale?” „Binecuvântat eşti tu, dacă nu găseşti pricină de poticnire în Mine.”

Epilog „Căpitane, celula a treia este goală.” „Nu va fi goală mult timp. Tocmai am primit mesaj că urmează să primim un nou prizonier.” „Acesta ce a făcut?” „Nu ştiu. Este posibil ca acesta să fie la fel de nevinovat ca Ioan.”

Răspunsul soldatului a fost simplu. „Nu-mi place să avem astfel de prizonieri! Avem în prima celulă un prizonier care aruncă invective împotriva necinstei, împotriva oamenilor şi împotriva împrejurărilor. În a doua celulă avem un prizonier care este ostil lui Dumnezeu din cauza a ceea ce i-a făcut Dumnezeul lui.” „Noul prizonier a sosit”, a strigat o voce la capătul scărilor.

„Ia funia”, i-a spus Protheus gardianului. „Coboară prizonierul în groapa noroioasă.”

Cine este acest prizonier? Cine este acesta care va fi închis în cea de-a treia celulă? Ce nume se va scrie alături de uşa celulei?

Un lucru este sigur: a fost inevitabil ca această persoană să nu fie trimisă aici. Inevitabil, de neocolit şi un act suveran al lui Dumnezeu.

Numele prizonierului? Bineînțeles, întrebarea nu este necesară, dragă cititorule; tu eşti prizonierul din celula a treia!

„Binecuvântat eşti tu, dacă nu găseşti pricină de poticnire în Mine.” „Verişorule?” „Da, Ioan.” „Isus?” „Da, Ioan. Eu sunt.” „Domnul meu şi Dumnezeul meu. Am avut atâtea întrebări în fața morții!” „Ca şi Mine. Aşa cum Eu nu ți-am răspuns, tot aşa nu Mi-a răspuns nici Mie Tatăl Meu. Am murit în acelaşi fel.” „Tu ai murit? Tu ai murit la fel de ruşinos ca mine?” „Da, Ioan, dar am înviat din morți.” „Ai înviat din morți? Cum aşa?” „Vino frate Ioan. Ia-Mi mâna. A sosit momentul. Te voi duce acum în locul unde cunoşti. Aşa cum tu eşti cunoscut.”

Dragă cititorul, nimeni nu-ți poate înțelege pe deplin durerea, în timp ce tu suferi în starea în care eşti. Orice ar veni asupra ta din cauza circumstanțelor sau din cauza faptelor oamenilor, un lucru este sigur, înainte ca această tragedie să vină în viața ta, ea a trecut mai întâi prin mâna suverană a lui Dumnezeu.

„Binecuvântat eşti tu.”

SFÂRŞIT